

Sygn. akt II K 780/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Otwocku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Kamila Różańska

Protokolant Jolanta Olszewska

po rozpoznaniu w dniach 20 stycznia 2016 r., 25 lutego 2016 r., 7 kwietnia 2016 r., 13 października 2016 r., 19 grudnia 2016 r., 9 lutego 2017 r., 24 maja 2018 r., 23 sierpnia 2018 r. sprawy:

E. T. (1) z d. P., c. P. i A. z d. P., ur. (...) w O.,

oskarżonej o to, że:

w okresie od 06.08.2012r. do 14.08.2012r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. O. (1) w kwocie 144 zł w ten sposób, że wiedząc, iż nie dysponuje kwaterami noclegowymi oferowała na portalu internetowym (...)PL” rezerwację miejsc noclegowych w miejscowości Ś. przez co wprowadziła w błąd pokrzywdzoną, co do zamiaru wywiązania się z tej transakcji,

tj. o czyn określony w art. 286 § 1 k.k.

orzeka:

- oskarżoną E. T. (2) uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, przy czym przyjmuje za datę czynu dzień 6 sierpnia 2012 roku, a nadto ustala, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi i na podstawie z art. 286 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i skazuje ją i zaś na podstawie art. 286 § 3 k.k. wymierza jej karę grzywny w wymiarze 140 (stu czterdziestu) stawek dziennych ustalając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,
- na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonej E. T. (2) obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. O. (2) kwoty 144 (sto czterdzieści cztery) zł;
- na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 1.239,84 (tysiąc dwieście trzydzieści dziewięć i 84/100) złotych, w tym kwotę 231,84 (dwieście trzydzieści jeden i 84/100) złotych tytułem należnego podatku VAT w wysokości 23 %, za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonej z urzędu,
- na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 780/13

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w toku przewodu sądowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 sierpnia 2012 roku J. O. (1), korzystając ze swojego komputera w domu w J. przy ul. (...) w Internecie poszukiwała ogłoszenia o wynajmie kwater. Na portalu (...)PL” znalazła ogłoszenie dotyczące wynajmu kwater w Ś.. J. O. (1) korzystając z załączonego na w/w stronie formularza kontaktowego, wypełniła go i wysłała w celu potwierdzenia wolnego terminu dla czterech osób w okresie od 11 do 14 sierpnia 2012 roku. W odpowiedzi J. O. (1) otrzymała

informację, iż we wskazanym przez nią terminie są wolne pokoje oraz że w celu rezerwacji należy dokonać wpłaty 144 złotych tytułem zadatku na rachunek bankowy Banku (...) wskazany w e-mailu: (...) jako należący do E. P. zamieszkałej w Ś. przy ul. (...). J. O. (1) kontynuując wymianę mailową napisała do oferenta, iż rezerwuje dwa pokoje oraz poprosiła o podanie nr telefonu kontaktowego, gdyż podany na stronie internetowej jest nieaktywny.

W dniu 6 sierpnia 2012 roku J. O. (1) wykonała przelew kwoty 144 złotych ze swojego rachunku bankowego w banku (...) SA na rachunek bankowy wskazany w emailu jako rachunek E. P.. J. O. (1) po dokonaniu przelewu poinformowała o powyższym drogą e-mailową osobę, która oferowała wynajem kwater, dołączając do e-maila potwierdzenie wpłaty. W dniu 7 sierpnia 2018 roku J. O. (1) kontynuując procedurę rezerwacji noclegów, zwróciła się do osoby oferującej noclegi w Ś. o potwierdzenie otrzymania wpłaconych przez nią pieniędzy, uzyskując odpowiedź, iż pieniądze dotarły a oferujący noclegi oczekują na przyjazd gości w dniu 11 sierpnia 2012 roku.

W dniu 10 sierpnia 2012 roku J. O. (1) otrzymała wiadomość sms wysłaną z nr (...) na jej nr (...) o treści „Ze względu na awarię wynikającą z obfitych opadów deszczu, ze względów technicznych nie będzie możliwy Państwa przyjazd. Wszystkie rezerwacje musiałam skasować. Dzisiaj dokonałam zwrotu wpłaconego zadatku na rachunek bankowy poprzez przekaz pocztowy. Przepraszam za utrudnienia.” Nadto J. O. (1) jednocześnie od tej samej osoby otrzymała e-maila o podobnej treści. Na tym kontakt J. O. (1) z osobą oferującą noclegi zakończył się mimo podejmowanych przez nią prób nawiązania kontaktu w celu wyjaśnienia sytuacji. J. O. (1) nie otrzymała zwrotu pieniędzy wpłaconych tytułem zaliczki za zarezerwowane pokoje w kwocie 144 złotych.

Konto bankowe, na które J. O. (1) przelała zaliczkę za zarezerwowane pokoje zostało w dniu 18 lipca 2012 r. otwarte przez E. T. (2) i było wyłącznie przez nią użytkowane aż do zamknięcia rachunku w dniu 22 stycznia 2014 roku. E. T. (2) nikomu nie udzieliła pełnomocnictw do tego konta i nie przekazywała żadnej dokumentacji z kontem związanej- w tym karty bankomatowej. Pieniądze z tego konta były wypłacane za pomocą karty bankomatowej bądź przelewane -w tym na konto R. T.. W dniu 22 czerwca 2012 roku została zawarta umowa o świadczenie usług internetowych z firmą mająca siedzibę w Ś.. Widnieje na niej podpis abonenta (...). Nie został on nakreślony przez R. T., a prawdopodobnie przez oskarżoną. E. T. (2) nigdy nie posiadała kwater do wynajęcia w Ś. przy ul. (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonej E. T. (2) (k. 128, 299-300), zeznań J. O. (1) (k. 2, 222-223) oraz innych dowodów w postaci dokumentacji złożonej przez pokrzywdzoną (k. 6-13), billingów (k. 51-55), dokumentacji bankowej (k. 97-100, 107-120), danych osobopoznawczych (k. 129), dane o karalności oskarżonej k. 160, informacja z (...) wraz z historią rachunku K. 224 k. 225-226, dokumentacja nadesłana z banku (...) wraz z płytą K. 234-236 k. 237, informacja z banku (...) k. 246, dokumentacja z banku (...) k. 253, informacji z KP W.-B. (k. 308), dokumentacji z ZUS (k. 350), odpisu dokumentacji ze sprawy Ds. 314/13 (k. 371-392), danych o karalności (k. 401, 429, 447), umowy na usługi dostępu do Internetu (k. 406), opinii biegłego grafologa 261-272, k. 460-472, k. 481-508, odpisu wyroku w sprawie IV K 164/09 zawarte w aktach sprawy 2 Ds. 1457/14 na kartach 290-315, umowy konta karty 57-59 akt sprawy 3 Ds. 1200/12.

Oskarżona E. T. (2) w toku postępowania przygotowawczego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i odmówiła składania wyjaśnień. Oskarżona jednocześnie podała, że nie ma nic wspólnego z tą sprawą. E. T. (2) przyznała, że posiada rachunek bankowy w (...), z którego odbiera wyłącznie emeryturę. Do tego konta przypisana jest karta bankomatowa, którą oskarżona posiada i nikomu jej nie użyczała. Według oskarżonej, poza nią nikt z rachunku bankowego w Banku (...) nie korzysta. Oskarżona zaprzeczyła również, aby wiedziała cokolwiek na temat przelewów pieniężnych na jej rachunek za wynajem kwater. E. T. (2) stanowczo podała, że nie oferowała wynajmu kwater w sieci internetowej i nie wie kto mógł to zrobić podając jej numer rachunku bankowego. Oskarżona przyznała, że w podobnej sprawie była przesłuchiwana na Komendzie przy ulicy (...) w W., a sprawa była z Z..

E. T. (2) w toku przewodu sądowego również nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Na dalszym etapie postępowania oskarżona zaprzeczyła aby w krytycznym okresie była w Ś. podając, iż ostatni raz była tam 30 lat temu. E. T. (2) odpowiadając na pytania Sądu wskazała, że wspólnie z synem R. T. zamieszkiwała krótko, ponieważ więcej go nie było niż był. Oskarżona podała, iż w sierpniu 2012 roku R. T. nie zamieszkiwał z nią, jednak odwiedzał ją na

krótko. Oskarżona odmiennie niż w postępowaniu przygotowawczym podała, że nie korzystała z rachunku bankowego (...). Wyjaśniła, iż nie udostępniała dokumentów dotyczących tego konta. Oskarżona nie była w stanie wytłumaczyć w jaki sposób pieniądze z tego konta szły na konto jej syna. Według oskarżonej pismo syna jest podobne do jej pisma, przy czym jest drobniejsze. W odpowiedzi na pytania Sądu Ewa T. opisała zdarzenie, które miało miejsce w 2010-2011 roku. Wówczas oskarżonej zginął dowód, o czym oskarżona nie wiedziała. Natomiast o tym, że dowód jej zginął dowiedziała się, gdy znalazła go w skrzynce na listy. Odpowiadając na pytania Sądu Ewa T. ponownie zaprzeczyła, aby miała swój rachunek bankowy. E. T. (2) zaprzeczyła również aby w 2012 roku miała komputer oraz dostęp do Internetu, nie interesowała się tym. Po odczytaniu przez Sąd wyjaśnień oskarżonej z postępowania przygotowawczego, przyznała, iż bardzo krótko miała rachunek w (...) ale nie korzystała z niego. E. T. (2) podała, że rachunek założyła, ale z niego nie korzystała, miał on służyć tylko do odbioru emerytury, jednak ostatecznie emeryturę przynosił jej listonosz. Tłumacząc rozbieżności między swoimi wyjaśnieniami oskarżona wskazała, że o tym rachunku zapomniała. Oskarżona konsekwentnie twierdziła, że nie pamięta aby komuś przekazywała dostęp do rachunku, nie potrafiła także podać dlaczego i dla kogo były przelewy na wskazany rachunek bankowy. Według oskarżonej, nikomu nie udostępniała ona rachunku, karty bankomatowej oraz dokumentów dotyczących tego rachunku. Zaprzeczyła również, aby numer rachunku podawała do ZUS, podkreśliła że nigdy nikomu nie podawała numeru konta. E. T. (2) wskazując na swoją niepamięć podała, iż nie wie w jakich okolicznościach doszło do zamknięcia rachunku, dlaczego do tego doszło oraz że nie ona zamykała konto.

Sąd zważył, co następuje.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej w części. Sąd dokonał weryfikacji wyjaśnień oskarżonej w oparciu o zebrany materiał dowodowy i w zakresie w jakim jej wyjaśnienia są sprzeczne z tym materiałem Sąd uznał je za niewiarygodne. Przede wszystkim materiałem dowodowym pozwalającym na weryfikację depozycji oskarżonej są opinie biegłego grafologa, dokumenty nadesłane z banku (...), umowa o świadczenie usług internetowych czy też dokumentacja z ZUS. Z tych nieosobowych dowodów wynika ponad wszelką wątpliwość, iż oskarżona podpisała dokumentację związaną z zawartą w dniu 18 lipca 2012 r. umową o prowadzenie rachunku bankowego w (...), umowa ta z całą pewnością nie była podpisana przez R. T., tak jak umowa o świadczenie usług internetowych. Dowody te niezbicie wskazują, że oskarżona popisała także (...) z bankiem (...) S.A – choć zapewniała, że nie otwierała innego konta bankowego. W nadesłanej z ZUS-u dokumentacji znajduje się złożona przez oskarżoną dnia 7 lutego 2013 roku informacja o rachunku bankowym, gdzie numer wskazany przez oskarżoną pokrywa się z numerem konta, na który pieniądze przelała pokrzywdzona J. O.. To świadczy o tym, iż oskarżona wbrew swoim twierdzeniom konto w banku (...) założyła a następnie go używała - skoro pół roku po jego założeniu chciała by emerytura była przelewana właśnie na to konto. Wnioski płynące z analizy tych dowodów w zestawieniu z wyjaśnieniami oskarżonej, iż nikomu nie użyczała dokumentacji związanej z kontem w (...) (z dokumentacji nadesłanej przez bank również wynika, iż do konta nie były udzielane pełnomocnictwa) prowadzi do wniosku, iż to ona dokonała zarzucanego jej czynu.

Z uwagi na zmienne wyjaśnienia oskarżonej w zakresie zawarcia umowy otwarcia konta w banku (...) jak i innym banku, czy też samego pobytu oskarżonej w 2012 roku w Ś. i w związku z tym powstałą niepewność, Sąd wobec potrzeby ustalenia tych okoliczności dopuścił w toku postępowania dowód z opinii biegłego grafologa i polecił ustalenie czy dokumenty w postaci umowy z dnia 18.07.2012 roku o prowadzenie rachunków bankowych, o debetową kartę płatniczą wydawaną do konta osobistego oraz o korzystanie z systemów bankowości telefonicznej i internetowej banku (...) S.A. W. oraz pozostałe dokumenty niezbędne do otwarcia rachunku bankowego zaliczone w poczet materiału dowodowego, udostępnione biegłemu oraz umowy z dnia 13 lutego 2012 roku z bankiem (...) i załączonych do niej dokumentów, jak również umowy nr (...) o świadczenie usługi dostępu do Internetu zostały podpisane przez E. T. (2) lub R. T..

W wyniku przeprowadzonych badań biegły ustalił jednoznacznie, iż na udostępnionych mu do badania zakwestionowanych przez oskarżoną dokumentach zapisy w funkcji podpisu nie zostały nakreślone przez R. T.. Biegły jednoznacznie wypowiedział się również co do podpisów złożonych na umowie otwarcia konta z dnia 13.02.2012 roku zawartej z bankiem (...) i wniosku o wydanie kart płatniczych do tego konta i ustalenie parametrów dostępu do konta twierdząc, że zostały nakreślone przez E. T. (2). Odnośnie podpisów złożonych na dokumentach dotyczących

otwarcia rachunku bankowego w banku (...) w dniu 18.07.2012 roku, co do pięciu z nich biegły podał, iż nie zostały nakreślone przez R. T., natomiast prawdopodobnie zostały nakreślone przez E. T. (2). Dokumenty w postaci „Potwierdzenie otwarcia konta osobistego” (załącznik do umowy o prowadzenie rachunków bankowych, o debetową kartę płatniczą wydawaną do konta osobistego oraz o korzystanie z systemów bankowości telefonicznej i internetowej wg widniejących zapisów zawartej dnia 18.07.2012 roku pomiędzy E. T. (2) a bankiem (...)) oraz „Dyspozycji zmiany limitu gotówkowego transakcyjnego dotyczących (...)” (załącznik do umowy o prowadzenie rachunków bankowych, o debetową kartę płatniczą wydawaną do konta osobistego oraz o korzystanie z systemów bankowości telefonicznej i internetowej wg widniejących zapisów zawartej dnia 18.07.2012 roku pomiędzy E. T. (2) a bankiem (...)) w ocenie biegłego niewątpliwie zostały podpisane przez E. T. (2). Ustalenia poczynione przez biegłego obalają zatem twierdzenia oskarżonej zarówno w zakresie jakoby nie miała konta bankowego w innym banku niż (...), jak również, że nie posiadała konta w banku (...), a do jego założenia mógł zostać wykorzystany jej dowód osobisty, który rzekomo zgubiła, po czym odzyskała go, znajdując dokument w skrzynce na listy. W przekonaniu Sądu tak sformułowane wyjaśnienia oskarżonej miały na celu umniejszenie jej winy. Oskarżona zmieniając wyjaśnienia, konsekwentnie dążyła do zaprezentowania korzystnej dla siebie wersji zdarzenia, zmierzając w ten sposób do uniknięcia bądź zminimalizowania grożącej jej odpowiedzialności za popełniony czyn.

W przekonaniu Sądu nie ulega wątpliwości, iż E. T. (2) osobiście dokonała wszelkich niezbędnych czynności w celu założenia rachunku bankowego w banku (...) w dniu 18.07.2012 roku i w związku z tym również w celu korzystania z usług bankowości elektronicznej tego banku, a w dniu 6 sierpnia 2012 roku, konto powyższe o nr (...) wykorzystwała do popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. na szkodę J. O. (1). Pokrzywdzona bowiem będąc przekonaną, że dokonuje rezerwacji dwóch pokoi w Ś., dokonała wpłaty zaliczki w kwocie 144 złotych na konto nr (...), należące w rzeczywistości do E. T. (2).

Sąd uznał za wiarygodne opinie wydane przez biegłego grafologa.

W ocenie Sądu w szczególności opinie biegłego w wersji ostatecznej nadesłane w dniu 8 sierpnia 2018 roku są jasne, spójne i wyczerpujące. W opiniach nie występują żadne braki. Biegły sądowy logicznie umotywował poczynione przez siebie ustalenia. Sąd uznał, że biegły w sposób jasny i precyzyjny opisał technikę oraz metodę zastosowaną do przeprowadzenia badania, wskazał materiał dowodowy poddany badaniom oraz materiał porównawczy a następnie opisał poczynione przez siebie wnioski. Biegły w każdym z dokumentów wykluczył podpisanie ich przez R. T., z całą stanowczością stwierdził zaś, iż E. T. (2) nakreśliła podpis na dokumentach w postaci: „Potwierdzenia otwarcia konta osobistego” w dniu 18.07.2012 roku w banku (...), „Dyspozycji zmiany limitu gotówkowego transakcyjnego dotyczących (...)” z dnia 18.07.2018 roku w banku (...), „Umowy konta” z dnia 13.02.2012 roku z bankiem (...), „Wniosku o wydanie kart płatniczych i ustalenie parametrów dostępu do konta” w banku (...). W odniesieniu natomiast do dokumentów w postaci: Umowy konta z dnia 18.07.2018 roku z bankiem (...), Dyspozycji z dnia 18.07.2018 roku w banku (...), Wniosku o zmianę sposobu autoryzacji dyspozycji/zleceń w eBGŻ na kody SMS z dnia 18.07.2018 roku, biegły stwierdził, iż podpisy prawdopodobnie zostały nakreślone przez E. T. (2). Według biegłego brak opinii katerycznej wynika z ograniczeń badawczych dowodowych zapisów.

W kontekście powyższego należy zauważyć, iż biegły wbrew twierdzeniom E. T. (2) stanowczo stwierdził, iż na dwóch dokumentach postaci Potwierdzenia otwarcia konta osobistego w dniu 18.07.2012 roku w banku (...), Dyspozycji zmiany limitu gotówkowego transakcyjnego dotyczących (...) z dnia 18.07.2018 roku w banku (...), to oskarżona złożyła podpisy. Wobec tego trudno za przekonujące uznać twierdzenie, że tego samego dnia, w tym samym banku, na dokumentach dotyczących tej samej dyspozycji otwarcia rachunku bankowego, ktoś inny aniżeli oskarżona, złożył podpisy. Trzeba bowiem zwrócić uwagę, że oskarżona przy zawieraniu umowy posługiwała się dowodem osobistym, którego kserokopia znajduje się w aktach sprawy wśród dokumentacji nadesłanej przez bank. Powyższe pozwala na stwierdzenie, że złożenie podpisów przez oskarżoną na pozostałych dokumentach wygenerowanych w dniu 18.07.2012 roku w celu otwarcia rachunku bankowego na jej nazwisko, w ocenie Sądu jest pewne. Natomiast pewność wyrażona przez biegłego co do dwóch podpisów złożonych przez E. T. (2) na dokumentach dotyczących

otwarcia przedmiotowego rachunku bankowego świadczy o tym, że oskarżona rachunek w banku (...) założyła i z niego korzystała aż do jego zamknięcia – jeszcze 7 lutego 2013 roku w ZUS-ie złożyła informacje o tym rachunku bankowym.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka J. O. (2). Są one bowiem jasne, logiczne a nadto znajdują potwierdzenie w dokumentacji zarówno złożonej przez pokrzywdzoną, jak i nadesłanej z banku (historia rachunku E. T.).

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie dowody z dokumentów przeprowadzone i ujawnione w toku postępowania, zostały one bowiem sporządzone przez osoby do tego uprawnione, żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności ani autentyczności do czego Sąd również nie znalazł podstaw, zaś w połączeniu z osobowym materiałem dowodowym pozwoliły na ustalenie przebiegu zdarzeń będących przedmiotem niniejszego postępowania.

Dokonana przez Sąd ocena zebranego materiału dowodowego pozwoliła na jednoznaczne ustalenie, iż E. T. (2) w dniu 6 sierpnia 2018 roku w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. O. (1) w kwocie 144 złotych w ten sposób, że wiedząc, iż nie dysponuje kwaterami noclegowymi oferowała na portalu internetowym (...)PL” rezerwację miejsc noclegowych w miejscowości Ś., przez co wprowadziła w błąd pokrzywdzoną, co do zamiaru wywiązania się z tej transakcji, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k.

POSZLAKI

Wiarygodne zeznania pokrzywdzonej, załączona korespondencja przeprowadzona z oferentem i wskazany w niej rachunek bankowy nr (...), którego właścicielką okazała się E. T. (2), dowód wpłaty kwoty 144 złotych i brak potwierdzenia jej zwrotu, historia rachunku bankowego, opinie biegłego grafologa i inne dokumenty oraz analiza wyjaśnień oskarżonej doprowadziły Sąd do konkluzji, że oskarżona od samego początku, oferując wynajem kwater w Ś. działała z bezpośrednim zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W tym celu wprowadziła J. O. (1) w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru wynajęcia kwater. Oskarżona swoim umyślnym zachowaniem doprowadziła pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 144 złotych w dniu 6 sierpnia 2012 roku (data przelewu). Wobec ustalenia daty dokonania przelewu wyżej wskazanej kwoty, Sąd w punkcie 1. wyroku sprecyzował datę popełnienia czynu określając ją na dzień 6 sierpnia 2012 roku. Na marginesie wskazać należy, iż Sąd dokonując ustaleń co do daty popełnienia czynu przez oskarżoną w punkcie 1. błędnie wskazał dzień 6 sierpnia 2018 roku zamiast 2012 roku. Powyższa omyłka w kontekście postawionego oskarżonej zarzutu, charakteru omyłki tj. wskazanie 2018 roku wyraźnie wskazuje na oczywistą omyłkę pisarską.

Oceniając elementy charakterystyczne dla przestępstwa oszustwa stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. w odniesieniu do oskarżonej, Sąd uznał, że przewagę miały elementy łagodzące i stwierdził w związku z powyższym, że czyn E. T. (2) należy potraktować jako czyn o mniejszym ładunku społecznej ujemności. Przede wszystkim wartość wyrządzonej szkody jest nieznaczna, co rzutowało na kwalifikację prawną przypisanego oskarżonej czynu.

Sąd ustalił, że czyn popełniony przez E. T. (2) stanowi wypadek mniejszej wagi i na podstawie art. 286 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. skazał oskarżoną, a karę wymierzył jej na podstawie art. 286 § 3 k.k. orzekając grzywnę w wymiarze 140 (stu czterdziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

Determinujący dla oceny sytuacji prawno-karnej E. T. (2) był także fakt, że wobec oskarżonej, zgodnie z aktualną informacją o karalności, dotychczas zapadł 1 wyrok skazujący za przestępstwo podobne.

Przy wyborze kary i jej wymiarze Sąd kierował się dyrektywą art. 53 § 1 i 2 k.k., odnosząc ją w szczególności do stopnia winy oskarżonej, społecznej szkodliwości czynu, biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć. Sąd wymierzając karę oskarżonej uwzględnił również motywację i sposób zachowania się sprawczyni, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, jej właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu. Sąd wziął również pod uwagę, że oskarżona czynu wprawdzie dopuściła się w sposób umyślny, przy czym nie spowodowała u pokrzywdzonej poważnej szkody majątkowej. Sąd uwzględnił całokształt okoliczności biorąc pod uwagę zarówno okoliczności łagodzące, jak i obciążające. Do

okoliczności łagodzących Sąd zaliczył niską wysokość szkody spowodowanej przestępstwem, zaś jako okoliczność obciążająca potraktował fakt, że oskarżona była uprzednio karana za kilka czynów z art. 286 § 1 kk.

Wymierzając oskarżonej karę grzywny 140 (stu czterdziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych Sąd uznał, iż taka kara będzie w świetle art. 53 § 1 i § 2 k.k. karą sprawiedliwą i wyważoną z punktu widzenia ustalonego powyżej stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oskarżonej oraz wystarczająca i odpowiednia dla potrzeb prewencji ogólnej i szczególnej, spełni również potrzeby wychowawcze wobec oskarżonej i sprawi, że będzie ona w przyszłości przestrzegać porządku prawnego. Ustalając wysokość stawki dziennej grzywny na kwotę 20 złotych, Sąd zgodnie z art. 33 § 3 k.k. wziął pod uwagę dochody oskarżonej, jej warunki osobiste, rodzinne i stosunki majątkowe. Sąd uznał, iż oskarżona będzie w stanie uiścić grzywnę, której wysokość stawki dziennej Sąd ustalił na kwotę 20 złotych, czyli w dolnej granicy. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że tak ukształtowana kara grzywny będzie dla oskarżonej wystarczającą dolegliwością pozwalającą mu zrozumieć naganność czynu, który popełniła i sprawi, że nauczona tym doświadczeniem, wyciągnie z niego właściwe wnioski. W ocenie Sądu tak ukształtowana kara spełni swoje cele i zapobiegnie ponownemu popełnianiu przez oskarżoną przestępstw tego typu.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżoną do naprawienia szkody w całości poprzez zapłacenie na rzecz pokrzywdzonej J. O. (1) kwoty 144 złotych, która to kwota stanowi równowartość pieniędzy utraconych przez pokrzywdzoną w wyniku oszustwa E. T. (2).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżoną w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty, obciążając wydatkami Skarb Państwa. W tym zakresie Sąd miał na uwadze konieczność uiszczenia przez oskarżoną w pierwszej kolejności kary grzywny, a także kwoty wynikającej z orzeczonego obowiązku naprawienia szkody.

Sąd zasadził od Skarby Państwa na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonej- adw. K. K. kwotę 1239,84 zł (w tym podatek VAT) tytułem niepłaconej pomocy prawnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku